

שלישי מנהות

לג עין שיטטן ער מצוה

כתבה על ידי דפני פסולה. פי' בקונגרס גאג'ים נויל מלך כנן
לע' נוך ולפירותו יט' ליטס כדווקע נג'יו נכני סופין
הלא עלי פי' לפין בעמיה חפיקות קלהמר כי טיז'ו רפ'ג' וטוטה (ו.ת.ת.).
ולומר בסני דפני פסולה ספר הזה קומת הריגנו גול' נסימ וקייט בקמי^{טוטה}
קפיקות דומוח ננט כס'ג' דגנין (ד'^{טוטה})
וכשי רכש בון שיעס לסתעה כן
קיפס למשגה מוא ומפרץ מיטפיך לי
לספר הזה יהוד רחמנין גול' נסיט
ו' פפריס ומייצ' גול' נדריכל דמשורה
ועל כרךהן גול' מיטפסל ננט בקמי דפני
קמתינק למס' גול' נטראין זרבה
טרפין קאמוך ואמר רב

תלוי סכך נרכש. פ' נקונטרא
הנמייר כספני תחילה חלה
ול כן כ"ע עטקה ולו מן גאנטי^ו
ווקה דהו לא מטעם קגע טפי^ו
בריש וועוד ליקון צוה לא גאנטי^ו
גנט למ' טט אלון טרומן ולטסוק^ו
חיך כ' ט' ואילו נפלט והאל פיכט^ו
דננה ריש גאנטס טיט גאנן פיטח^ו
זין גאנדי גאנין נטי דסלייך מינא^ו
ומפסוס סיכר נשי קה מל מה טלי דה^ו
במישׁ. מ"ר: **חנא** ועכיזו וכיסיכט^ו
הה לעבעליך לאויטויליך. ב' נקונטרא^ו
דאיכט פטלא שטוחה נסך כנער^ו
שטוחיס בטל לאיסטערל מקס^ו
טנבר טוק ווילג ומעדט קו^ו
לטירה זאטטט בון מעומד אין מוטט^ו
טרכו יי' מיקריין מאן נער וקונע^ו
על' כ' דמעומד לאו ליך בעוד און^ו
גאנטס^ו

בטעפה הסטיר לרשויות הריבים כמה מעלי קמ"ל, ואמר רב יהודה אמר שמואל כתבה על שני דפין פסולה מיתיבי כתבה על שני דפין והניתה בשני ספין פסולה הא בסוף אחד כשרח' ראייה הלשונית פין קאמעו אמר רב יהודה אמר שמואל במזויה הילך אחר היכר ציר *מאי היכר ציה* אמר רב ארא אבקתא היכי דמי כנונ פיחחא דבין תרי בתינן כי גברוי לבי נש' ריש גלווחא בנה ביתא אמר ליה לרוב נחמן קבע לי מזוותה. א"ר נחמן יחל' דשי' ברישא, אמר רב יהודה אמר רב עשרה כמני נג'ר פסולה, איני והוא כי אתה רב יצחק בר יוסף אמר כלוח מזווחה דברי כמני נג'ר هو עכידן, זהה היא פריחה דעתך ביה רב לבי מדרשה לא הוה לה מזווחה, לא קשיא דא דעכידא בסילמא הא דעכידא באיסתוריא איני והא ההוא פריחה דתוה עיל' ⁶ בה רב הונא לבי מדרשה והויא לה מזווחה ^הההוא רגיל הוה ראמיר רב זירא אמר רב במויה הילך אחר רגיל א"ר זירא אמר רב מתנא אמר שמואל, מצוה להניתה בתחלה שליש העלייזורב הונא אמר מגביה מן הקרקע טפח ומרוחק מן הקורה טפח וכל הפתחה כולל כשר למזווחה, מירובי מגביה מן הקרקע טפח ומרוחק מן הקורה טפח וכל הפתחה כולל כשר למזווחהדרבי רבי יהודה רב ביוסטיאמור קשורותם וכחבים מהקשרה בגובה ארכחיתה בגובה, בשלמא לרב הונא הוא דאמר בר' יהודה אלא לשמויאל אמר כמאן לא בר' יהודה לאכר' יוסט אמר ר' בריה. דרב נתן לעולם כרב' יוסט ומאי

Scanned with CamScanner

הגדות והערות

לענו ב- 8P מ- 17:00 נסעה מ- 17:30 כ- 18:00

Lucius Iulius Cæsar

卷之三

וְאֶל מִתְחָדִים בָּרוּ בַּכְּרָב יֵיר כְּפָתָה נְמָה גָּדוֹל פָּמָל עֲמָד

רַק שֶׁלְאָ לְהִתְבֹּאֵן אֲרוֹתָה עַל תְּלִוּתָה סְפָלָה הַנְּרָה . וּבְמִשְׁעָן :

בָּנָה (א) אֶלְעָזֵר בָּנָה (ב) בָּנָה (ג) בָּנָה (ד) בָּנָה (ה) בָּנָה (ו) בָּנָה (ז) בָּנָה (ח) בָּנָה (ט) בָּנָה (י) בָּנָה (ק) בָּנָה (ל) בָּנָה (מ) בָּנָה (נ) בָּנָה (ו) בָּנָה (ז) בָּנָה (ט) בָּנָה (י) בָּנָה (ק) בָּנָה (ל) בָּנָה (מ) בָּנָה (נ)

רְבָנָה (בְּרָבָן) – מונח במשמעותו הגדולה מושג של כבוד, כבודם או כבודם של אחרים. מונח זה מתייחס ליחסים בין אישיים, בין קבוצה לבין קבוצה, בין מדינה לבין מדינה, בין מדינה לבין אומה. מונחים דומים הם **כבודם**, **כבודם של אחרים**, **כבודם של מדינה**, **כבודם של אומה**.

၁၃၁၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ အနောက် ၁၁၁၅ တွင် မြန်မာ ပြည်သူ့ အမျိုးသမီး ပုဂ္ဂန်များ ဖြစ်သော မြန်မာ လူများ ၁၁၁၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ အနောက် ၁၁၁၅ တွင် မြန်မာ ပြည်သူ့ အမျိုးသမီး ပုဂ္ဂန်များ ဖြစ်သော မြန်မာ လူများ

କାହିଁ କାହିଁ

ז. כשקובעה מוחוץ לחלל הפתחה לפני הפתחה, לשמייה עמידה כשהיא נוטה (ט). ולצדדים^(טט). ויש שכתבו שתהיה נוטה בדוקא לيمין^(טט).

ח. יש להעמידה בדרך קריاتها, דהיינו שהשורה שכתוב בה 'שמע' תהיה העליונה. קבעה כשהיא הפוכה, י"א שלא יצא^(טט).

יג. אך י"ד דעיקר האי דינא שיהה דרך קריاتها, נאמר כייחס לעמוד בתחום חלל הפתחה, וכמשמעות הב"ח (בס"ס רפט בר"ה עשה) זו"ל ומשמעות בשעריך הוא שתהיה נקראת לאותו שעומד בתחום חלל הפתחה, עכ"ל. וממילא בnid"ד שבלא"ה קובעה מוחוץ לחלל הפתחה, אין מעלה בראשה יפנה כלפי הבית. אך מדברי האחוריים שהו"ד להלן עולה דברי לקובעה דרך קריاتها כלפי הנכנס לפני שנכנס בחלל הפתחה.

(יז) פת"ש (רפט, יא) בשם ס' חומות ירושלים. ונראה שסבירתו משום שציריך שתעמודו דרך קריاتها. אך לענ"ד אין דבריו מוכרים עפמ"כ בהערה הקורמת בשם הב"ח. ועוד Dai בעין שתהיה נקראת לפני שנכנס בפתח, מסתבר שסגי גם כשנקראת בשעה שהוא מרוחק מעט מהפתח, ואז אין הבדל להיכן נטיית האלכסון. ומ"מ כיון שאין כל הפסד לנ Hogן, הבאתית את דבריו. בס' חותבת הדר (פ"ט סק"ב) כתוב בשם מוז"מ שהקובע לפני הפתחה יקבע כשרואה כלפי הפתחה דהיינו לצד שמאל, (וכSKUבע לאחר הפתחה מודה לפתח), וכנראה שטעמו כדי לקיים את דין הירושלמי שהיא שמע רואה את פניה הפתחה. אך לענ"ד ברא"ש מבואר של ר"ת הפירוש של רואת פניה הפתחה היינו פונה לחלל הבית. וביותר שהרי מבואר בתורה"ד שכל העני קריاتها, והרי כלפי הנכנס בפתח היא נקראת יותר כשהיא פונה לצד ימין.

(יח) בביה"ל (לב, מה) כתוב שם נהפכו פרשיות החפiline יש מהאחרונים שפוסלים אף בדיעד. וכוונתו כנראה לגר"ז (או"ח לב בק"ו"א סקט"ז), וככ"כ שם בא"א מבוטשאש, ובפשתות ה"ה לעניין מזוזה. ויש סמרק לה

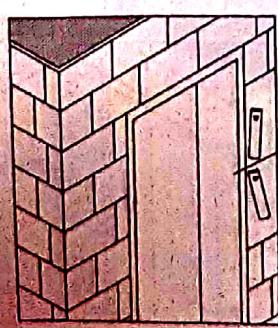
הפתחה, דבשלמה לדשי"י ילו"פ "שיהה שמע" דהיינו הצד נחשב כשובב. וכ"מ מל' רבנו ירוחם שכח שאלכסון כשר כיוון שאינו שוכב ואינו עומד, ומשמע שהעיקר שלא יהיה עומד למגמי או שוכב למגמי. ודלא כשו"ת מנוחת אלעוז (ח"ב לו) שפסל בנוטה יותר ממחצה. (יא) תרוה"ד (ס"י נב) והוא"ד בכ"י וודרכ"מ (ס"י רפט). ומקורה מדאיתא בירושלמי שהייתה שמע רואה את שבו בתחום שמע, רואה את פני הפתחה דהיינו פונה לחלל הבית, אך לר"ת שהיא שוכבת אין השמע פונה לעבר הבית, אלא עבר התקורה, הריצפה, או מזוזות הפתחה. וע"כ דלר"ת פירושו שהשורה העליונה שבתוב שמע תהיה סמוכה לחלל הבית.

(יב) אף שלדעת ר"ת כשאינו דרך קריاتها פסול, שהרי מה"ט פסל עומדת, ייל' דשאני הכא שהוא דרך קריاتها כלפי היוצא. ואף שר"ת בס' הישר שם השווה פסול נגר לנtinyתה בדרך קריאה ביחס לנכנס. ייל' שר"ת רק למד משם לצורת עמידה הוא דרך קריاتها, אך אין פסול עד שתעמודו שלא בדרך קריاتها למגמי. ועוד דהעיקר להלכה כרש"י, דמעמידה זקופה אף שאינה דרך קריاتها, אלא דרך עמידה בארון. ואף שהתרורה"ד נקט שם שוגם לרשי"י כSKUבע באלכסון ראוי לקובעה כששmu'ם כלפי פנים, כדי שהייתה דרך קריاتها, אך ודאי שאינו לעיכובא וכמשמעות בפ"ז ס"ק עט.

(יג) והיכא שאין אפשרות לקובעה כשהיא נוטה כלפי הבית, ובידו לקובעה או זקופה או באלכסון כשהיא נוטה לרה"ר, ילו"ע איך עדיף לקובעה. ולכוארה היה נראת שעדיף לקובע כאלכסון אף שנוטה לרה"ר, דבזה אין כל חשש פסול וככל"ל, משא"כ אם יתננה כשהיא זקופה, לר"ת היא פסולה. ונלענ"ד שכיוון שהעיקר להלכה הוא כרש"י, ומובואר בתורה"ד שם שוגם לרשי"י אם קובע באלכסון ראוי לקובע כשהיא נוטה לבית, עדיף לקובע בשלמות לפי רשי"י, מאשר לחושש לדעת ר"ת.

(יד) דהיינו שאין אפשרות לקובעה בתחום חלל הפתחה ממש"ג בפ"יד סעיף יב.

(טו) לחוש לדרעה ר"ת שדיןה בשכיבה כմבואר בסק"א. (טט) לכוארה היה ראוי לקובעה כשרואה מוטה כלפי חלל הבית, ורגליה וחוקים מעט מהכוול. ואין לחוש להפסיק אויר שבין הנרתיק למזוזה"פ ממש"ג בפ"י סעיף יב.

קביעתה, אלא אם אין אפשרות אחרת^(מג). לפיכך לא יקצר את הקלף כדי שתתכנס לנרתיק שבידון^(מג). ב. אך מזוזה שעדיין לא הייתה קובעה בפתח^(מג), מותר לחתוך מהגליון את העורף על השיעור^(מג). ג. אך מזוזה שעדיין לא הייתה קובעה בפתח^(מג), מותר לחתוך, מותר לחתוך^(מג).

שלא לחתוך אינו נאסר, אך החזו"א (י"ד קעד,ב) כתוב שנאסר. ולכוארה מביהgor"א משמע שאסור בכל גוני, שכחוב (רצ,ב) דמקו"ר הרומ"א שאסור לחתוך מהגליון הוא מדאיתא (כב"ב יד,א) שקשה מאד לעשות ס"ת שאורכו כהקיפו, ומוכח שאין לעשות את הגליון ארוך ולקצרו לפי היקפו, עכ"ד. [ועי' בריטב"א שם שרחבה ראייה זו]. ומכואר מדברי הגרא"א שאסור לחתוך מהגליון גם קודם שלמד בס"ת, שלא"כ עדין אין קושי להשווות את ארכו להיקפו.>Showir שכבר העיר כן החזו"א (שם). ואולי ייל' דלהו"א הגמי' שם שצරיך את הגליון לצורך השוואת האורך לרוחב, מיד שהחיתול לכטוב הגליון מתקדש. אך לדיןן שאין כל צורך בגליון לעצם הספר, כל קדושתו הוא רק כאשר הטפילו לקדושה, והזמננה לאו מילתחא, ודוק". ומה שהביא הגרא"א ראייה מההיא דבר"ב, כוונתו להביא ראייה רק לעצם הדין שאף שהגליון רק טפל לקדושה, יש אישור לחתוכו. ונפק"מ לדיןן רק בס"ת ישן שכבר נתקדש הגליון ע"י השימוש בו. וקצת"ע עמש"כ בס"ק ע בשם השבו"י, דיש גנאי גם במזוזה חדשה, ויל'.

(נב) שיעור הגליון הנזכר, למלחה ולמטה [לכתחילה] הוא רק כחץ צפורה ו"א שורה או שתיים. ולפניה י"א כדי לגול את כולה [ולא נגנו כן], ואחריה כדי שייהיו האותיות מוקפות גויל, מבואר ביו"ד (רפח,א). ונראה דאף שבידייך קשר אף אם לא השair כולם בגליון, מ"מ אסור לחתוך את השיעור הנזכר [לכתחילה] בגליון, דלפמש"כ בס"ג הסיבה שהגליון לא מתقدس הוא משום שאינו נוצר בספר. ומה שסתמו בזה האחרונים, הוא משום דהשיעור הנזכר בלבד א"ה אסור לחתוכו, ועדין צ"ע.

(נג) בשעה"צ (שלד,מה) כתוב שהא"ר מיקל גם בישנים אם הורך לחתוך, ובמחצית השקן כתוב שכן נהגו. והחزو"א (שם) כתוב שכל שלא גמר בדעתו שלא לחתוך, מותר לחתוך. ועי' במש"כ הגרא"ק בהגחות בסוף מס' ס"ת.

(נד) כמש"ג בפ"ט סעיף ג. ואם המהרא"ם שהבאו שモורה שמהני תנאי בחדשים, צריך לחלק בין לחתוך

(מג) כאמור ביו"ד (רצ,ב) שאסור לחתוך מגליון הס"ת, אלא כדי להציגה מגניה. ובפשטות ה"ה למזוזה, וכן עולה ממש"ג בפ"י סעיף ג. אך אם אין אפשרות אחרת לקובעה אלא ע"י שניקוב בגלيون, לכוארה מותר, אף שנוקב רק לצורך המצווה, יש בזה גם צורך הקדושה עצמה, שהרי יש בזין למזוזה להסירה מהפתח, וממצוה לקובעה שלא תעמוד בטליה מהמצוה ממש"ג מסעיף גז.

(ו) כתוב המשנ"ב (הו"ד בהערה הباءה) שקדום שלמד בספר לא נתקדש הגליון, דהזמןה לאו מילתחא. ויל'ע לעניין מזוזה האם תלוי בקביעתה בפתח, או בדירות בבית, דיל' שעד שמקים בו מצואה אינו אלא הזמןה. אלא שעצם החילוק בין הגליון למקומות הכתוב, צ"ב. והוא מקום לומר שהגליון רק מועיל לলומד ולא לעצם הכתוב, ולפ"ז לעניין מזוזה גם לאחר קביעתה לא יהיה קדושה גליון. אך יותר נראה שעד שלמד בספר אין הגליון נטפל לכטוב, ורק משלם בו ונראה שגמר בדעתו שלא לחתוכו, נטפל הגליון לספר ונתקדש. ולפ"ז לעניין מזוזה שלאחר שקבעה בפתח אינו עומד עוד לחותכו, נתקדש הגליון משעת הקביעה. ויש להביא סמן זהה מראיתא במס' ידים (פ"ג מ"ד) דדר"י עד שעשה לה עמוד אין הגליון מטמא את הידים. וכותב שם הרמב"ם בפירוש המשנה וזיל' עדין הוא חול לפי שאפשר שיחתוך מה שישאר ללא כתיבה, עכ"ל. ואף אכן קייל' כרבנן שמטמא את הידים, כיון שיתכן שלא יחתכו, ייל' דמורו רבנן שמותר לחתוכו קודם שגמר בדעתו להשairו. וכן מבואר בשו"ת שבות יעקב (ח"ג פו) שכטב וזיל' עד כאן לא אמר ר"י וכו' כל זמן שלא תיקן כתיקונו כהלוכתו וקרו בו דיווכל לומר דעתה דהכי הניח גליון מדויק בו להיגל על העמוד והנותר יחתוך והו כי החתנה עליה מתחילה כן, משא"כ אם הס"ת כבר תיקנו על העמודים 'וקרא בו כמה שנים' ודרתו ה' להניח כך וכו'.

(נג) המשנ"ב (שלד,ג) כתוב בשם המג"א ופרמ"ג שעד שהתחילה ללמידה בספר אין קדושה בגלيون דהזמןה לאו מילתחא. ובפשטות ה"ה למזוזה, אף אם יהיה בדעתו